

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞ

ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)
ΞΑΦΝΑ ή Ζερμαίν γύρισε άλλοθ
τό πρόσωπό της για να κρύψει την
ταραχή της και να μὴν προδώσει
τὴν ἀμνηστία της. Ήταν τόσο
δυστυχισμένη!...

Δὲν μπορούσε νὰ φανερώσει σὲ
κανένα τὸν πόνο της. Καταλά-
βαινε πὸς δὲν ἔπρεπε ἔλπιδα νὰ
ικανοποιηθῆ τὸ κοριὸ ἀσθημὰ της
α' ἢ συναισθησι τῆς θεοῦς της
τὴν ἐγγίσει μ' ἕναν ἀνεύσιτο πό-
νο. Μὲ τίποτε πεῖδ δὲν μπορούσε
νὰ παρηγορηθῆ κ' ὅλα τῆς φαί-
νονταν ζοφετὸ καὶ μαύρα...

Γι' αὐτὸ, μόλις γύρισε ἀπ' τῆ
Σιμόνης καὶ τὸν Κάρολο, πῆγε στὸ
δωματίο της, ἔπεσε στὸ κρεβάτι
της κ' ἄρχισε νὰ κλαίει, νὰ κλαίει

ἀπαρηγόρητα, ψιθυρίζοντας:

— Φτώχη Ζερμαίν!... Ἄτιχη Ζερμαίν!... Ήταν γραφτὸ σου
νὰ βασανιστῆς στὴ ζωὴ σου, ὅσο καμιά ἄλλη...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ἡ Ζερμαίν καθάλισε ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπερή-
φανα ἄλογα τῆς ἐπαύλειος καὶ βγήκε περίσπτο.

Τὸ τρέξιμο ἀνάμεσα στοὺς κἄμπους τὴν παρηγοροῦσε, τὴν ἤ-
φρανε...

Μὰ τὴν μετεπομένη ἡ φτώχη νέα ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ φύγει
κἄπου μακριά, νὰ μείνει μόνη, νὰ κλάψει ἐλεύθερα γιὰ τὴ συμφο-
ρὰ τῆς...

Σκέφτηκε τότε τὴ σπηλιά, στὴν ὁποία κατέφυγε, χωρὶς νὰ τὴν
ἀντιληφθῆ κανένας, τῆς ἡμέρας πού ἡ μελαγχολία τῆς πῆζε τὴν ψυχὴ.
Ναί, ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ καταφύγει.

Στὴν ἀγαπημένη τῆς ἐρημικὴ σπηλιά. Ἐκεῖ μπορούσε νὰ κλάψει
ἐλεύθερα, νὰ φωνάξει, νὰ διαμαρτυρηθῆ.

Κοντὰ στὴν σπηλιά ἦταν δεμένη καὶ ἡ θαλαμηγός. Μποροῦσε νὰ
μετῆ σ' αὐτὴν καὶ ν' ἀνοιχτῆ στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ βρῆ γαλήνη τὸ
σπαραγμὸ τῆς.

Ὁ χρότος τῶν κημάτων, τὸ φῦσση μὸ ἀνέμου, θάταναν τοὺς
ἐροτικούς τῆς θοήνους.

Φόρεσε τὸ καπέλλο της, πῆρε τὴν ὁμπρέλλα της καὶ τράβηξε πρὸς
τὴν ἀκτὴ.

Κανένας δὲν τὴν εἶδε νὰ φεύγει. Σὲ λίγο ὁμως τὴν ζήτησαν γιὰ
τὸ τσὰι καὶ δὲν τὴν βρῖκαν πουθενά. Ἄρχισαν νὰ ψάχνουν παντοῦ,
νὰ τὴν φωνάζουν, μὰ τοῦ κἄπου... Ὑποπτεῖσθκαν πῆεν ὅτι τῆς
συνέβη κἄπου δυστυχίμα. Ὅλη ἡ ἐπαύλιος ἀναστατώθηκε. Μὰ πού ἦ-
ταν, πού μπορούσαν νὰ τὴν βροῦν γιὰ νὰ τὴν βοηθήσουν; Ἐξω εἶχε
ἀρχίσει στὸ μεταξύ αὐτὸ νὰ φυσᾷ δυνατὸς ἄνεμος. Μαύρα σύννεφα
σπερῆζαν τὸν οὐρανὸ...

Ἡ δυστυχισμένη ἡμέρα της χτυποῦσε τὰ χέρια της ἀτελεισμένα
καὶ κάθε τὸσο ἐπανελαμβάνε, σθεδρὸν ἔξωλη, καὶ λυγμούς:

— Μὰ πού νάνα; Πού μπορεῖ νάνα;...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀνέβησαν διαρκῶς στὰ χεῖλι
της καὶ τῆς σπάραζαν τὴν καρδιά.

Ἄν καὶ ἡ θῆελλα εἶχε ἀγοίσει πεῖδ, ἔτρεχαν
δεξιὰ κ' ἀριστερὰ φωνάζοντάς τὴν. Ἄζομη κ' ἡ
Σιμόνη ἔρριξε με βία ἕνα ὄσπλο στοὺς ὄμους της
καὶ βγήκε στὶς δεινδροστοιχίες. Ἐτρεχε σὰν τρελλ-
λῆ, σποντάζοντας κάθε τόσο, κατανοσημένη
ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ κρηναγάζοντας θρηνητικά:

— Ζερμαίν! Ζερμαίν! Πού εἶσαι λοιπὸν;...

Τὸ γλυκὸ ἐξείνο ὄνομα ἀντηχοῦσε ἀδῆνοτα
μέο' στὴς βροντὲς τῶν κρηνανῶν καὶ στὸ βοήθητό
τοῦ ἀνέμου, ἀλλὰ κανένας δὲν ἀπαντοῦσε.

— ὦ, Θεέ μου, Θεέ μου, ἔλεγε ἡ Σιμόνη μ-
σοπεταμένη ἀπὸ τὸν τρῶμο της, ἐνόηοντας τὰ με
κρὰ ἀναμικά χέρια της, φίλαξέ τὴν, Θεέ μου!...

Μπῆκε ὕστερα συντριμμένη στὴν αἰθουσα, γιὰ
εἰσοστὴ τοῦλάχιστο φορὰ, κ' ἔπεσε γονατιστὴ γιὰ
νὰ προσευχηθῆ. Μέσα στὴ δέσπῃ της καὶ στοὺς
ὀλολιγμούς της δὲν ἐξεχώριζε κανεὶς παρὰ με-
ρικὰ κομμένα λόγια, γεμάτα ἀπὸ βεσσία καὶ σπα-
ραγμὸ...

Ἐξαφνα, ἀπ' τὸ μέρος τοῦ προθαλάμου ἀκού-
σθηκε μιά κρηνη τὸσο βαθεῖα, τόσο συγνητη-
κὴ, τόσο ἀπεγνωσμένη, ὥστε ὄλοι ὤμησαν πρὸς
τὰ ἔκει.

Ἦταν ὁ Κερβάλ.

— Στὴ θαλαμηγὸ θά εἶνε! φώναξε ὁ Κάρο-
λος, μουσπεμένος κ' αὐτὸς ἀπ' τῆ βροχὴ καὶ

καταλασπομένος. Ἐμπρὸς! Ἄς τρέξουμε νὰ τὴν σώσουμε!...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ ἄνοιξε τὰ δὺδ θυροφύλα κ' ἄρχισ
νὰ κατεβαίνει μὲ καταπληκτικὴ γογγύση τὴ μεγάλη σιδερένια σκάλα
τῆς ἐπαύλειος, κινδυνεύοντας κάθε τόσο νὰ γκρεμισωσασθῆ.

Ἡ θαλαμηγός βρισκόταν πάντα στὴν ἴδια θέσι, ἀλλὰ σὲ τί δι-
κερὴ κατάντια! Πελώρια κήματα τὴ χτυποῦσαν ἀπὸ παντοῦ καὶ τὴν
εἶλαν ἀσπασεῖ ἀπὸ τὸ ἕνα τῆς σκονοῖ. Τὸ ἄλλο τὴ συγκρατοῦσε με
πολὺ μεγάλη δυσκολία, γιὰτὶ τὰ νερὰ τὴν ἔδερναν ἄγρια.

Ἡ ὄραια θαλαμηγός, πού χωροῦταν κανεὶς νὰ τὴν βλέπῃ ἄλλοτε,
εἶχε μεταβληθῆ τώρα σ' ἕνα αἰκτὸρ ναυάγιο, πού κινδύνεσε ἀπὸ στιγ-
μὴ σὲ στιγμή νὰ ἀφανιστῆ στὰ βάθη τῆς θάλασσης.

Τὰ κήματα ὀλοένα μεγάλωναν καὶ βογγοῦσαν με περισσότερη λύ-
σα. Ἡ θαλαμηγός πληγωνοερχόταν ἀνάμεσα στὴ φοβερὴ αὐτὴ σύγ-
κροσι τῶν στοιχείων, ἀρίωντας ἀταίσιμος τριγμού.

Πότε ἔφρανε ἀπ' τὴ μὰ μερὰ καὶ πότε ἀπὸ τὴν ἄλλη, κινδυνεύ-
οντας διαρκῶς νὰ βυθιστῆ. Τὸ θέμα ἦταν τρομερὸ!...

Ὅταν ὁ Κάρολος ἔφρασε στὴν παραλία καὶ βρέθηκε μπρὸς σ' αὐ-
τὸ τὸ ἄγριο θέμα, σταμάτησε μὲ μιάς κ' ἔθωγαε μιά ἀτελεισμένη
κρηνη.

Κατάλαβε ἄμέσως πὸς ἂν ἡ Ζερμαίν βρισκόταν μέσα στὴ θαλα-
μηγὸ, δὲν ἔπρεπε γι' αὐτὴ καμιά ἐλπίδα σωτηρίας. Ὅστόσο, παρ'
ὄλη τὴ μαρτυρία τοῦ ὄσπλου, ἔξῆτασε προσεχτικά μὲ τὸ βλέμμα του
τὸ κατάρωμα τοῦ πλοιοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶδε πουθενά τὴν ἄτυχη κόρη.

Ἡ ἔντα τῆς θαλαμηγού, πού ἦταν ἀπλωμένη πάνω ἀπ' τὴν κη-
πίνα, εἶχε βγῆ ἀπ' τὴ θεσι της κ' ἐκοιταξε ὀλοκληρὸ τὸ μικρὸ καρ-
ρέ, καθώς πῆζονταν ἀπ' τὸν ἄερα. Τότε μιά ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ
τοῦ νέου. Μήπως ἡ δεσποινὶς ντὲ Μεαὺ ἦταν κρημμένη μέσα στὸ
καρρέ;

Πολὺ λίγες βέβαια πιθανότητες ἔπρεχαν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς κό-
ρης, αὐτὸς ὁμως ἔπρεπε νὰ καταφύγει στὰ ἔσχατα. Σῶθηκε λοιπὸν
ὄπως μπορούσε ὡς τὸ τελευταῖο ὄσπλο τῆς προκμησίας καὶ προσπάθη-
σε νὰ πιαστῆ ἀπὸ τῆς πέτρες, πού γλιστροῦσαν στὴν ἐπαρὴ τοῦ χερ-
σι του. Τρεῖς φορές τὸν ἔφρασαν τὰ κήματα καὶ καὶ τρεῖς φορές
κατοβήσσε νὰ ἀνορθωθῆ μουσημικένος ὡς τὰ κόκκαλα, ἀλλὰ ὄλο-
σμενος μὲ ἀκατανοιστὴ ἐπιμονή.

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἔφρασε ἄξαφνα στ' αὐτὰ του ἡ φωνὴ τῆς Σι-
μόνης. Ἡ μακρὴ ἀρσθωνιστικὴ του τοῦ φώναξε:

— Τὴν βλέπεις, Κάρολε; Εἶν' αὐτὸς;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε μὲ ἀτελεισία ὁ νέος.

Ἡ ἀπάντησή του ὁμως δὲν ἔφρασε ὡς τὴ Σιμόνη. Τὴν κατέπνιξε
ὁ τρομερὸς θόρυβος τῆς τρικυμιωμένης θάλασσης.

Συγχρόνος ὁ προὴν ἀσημονικὸς τοῦ ναυτικοῦ βυθίστηκε στὸ νε-
ρὸ ὡς τὴ μέση καὶ καταβάλλοντας ὄλη τὴν προσπάθειά του κατώ-
θωσε νὰ πιαστῆ τὸ ξύλο, στὸ ἄπειο εἶχε δεθῆ ἡ θαλαμηγός.

Ἄλλὰ σὰν νὰ τὸν κινήσθηκε καμιά κακὴ μοῖρα, τὸ χοντρὸ σκονοῖ
τῆς θαλαμηγού ἔτριξε ἀκόμη πὸ ἀίταισι καὶ κοπικε, καταεσχιζόν-
τας τὰ χέρια τοῦ νέου, πού τὸ κρατοῦσε.

Συγχρόνος ἡ θαλαμηγὸ ἔκαμε ἕναν ἀπότομο κύκλο κ' ἄλλαξε
θέσι, ἐνὸ ἡ θάλασσα ἄρρησε ἕνα βουχνητὸ θριάμβου, σὰν νὰ εἶχε ἔ-
ξαφραῖσει πεῖδ ὀριστικά τὴν λεῖα της.

Πῶν ὁ Κάρολος λάθη καιρὸ νὰ συνέλθῃ, ἕνα τεράστιο κύμα χτύ-
πησε τὸ πλοιο καὶ τὸ παρέσυρε εἰσοσι ὀργικῶς μα-
κρινά, πρὸς τ' ἀνοχτὸ πέλαγο.

— Ζερμαίν! φώναξε τώρα ὁ Κάρολος μὲ φων-
η στὴν ὁποία εἶχε συγκεντρωθῆ ὄλη ἡ ὀδύνη τῆς
ψυχῆς του.

Στὴν κρηνην τοῦ αὐτῆ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ πλοιο
μιά παραπονοκὴ ἐπιλάλησι, στὴν ὁποία τοῦ φά-
νθηκε ὅτι ἔξωσσε δὺδ λέξεις:

— Ἐλα!... Ἐλα!...

Ἐνὸ ὁμως ἦταν ἔτοιμος νὰ πῆσι στὴ θάλα-
σσα γιὰ νὰ προσφάτῃ τὴν θαλαμηγὸ, πού ἀποκα-
κρηνοῦταν, τὸν ἐκράτησε ἀκίνητο στὴ θέσι του ἡ
φωνὴ τῆς Σιμόνης:

— Μὴν πᾶς, Κάρολε, μὴν πᾶς!... Γύρισε πίσω!...

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Σιμόνης, ἡ ξαφνικὴ κρη-
νη της, ἡ λαγδάρα καὶ ἡ τρεμοῦλα τῆς φωνῆς
τῆς ἔκαμαν τὸν Κάρολο νὰ μείνι γιὰ μὴ στιγμή
ἀμύηλοσ, μὴ ἔξροντας τί νὰ κάμῃ, σαστισμένος
καὶ παραξωλισμένος μέσα στὸ καιρὸ καὶ στὴ λίσ-
σα τῆς τρικυμίας.

Γιατὶ τὸν ἐμπόδιζε ἡ Σιμόνη;

Διὲν ἤθελε νὰ σωθῆ ἡ ἐξαδέλφη της;

Ὁχι, δὲν ἦταν αὐτὸ, δὲν μπορούσε νάνα αὐ-
τὸ. Ἡ Σιμόνη εἶχε τρεμερὴ, ἀγγελικὴ καρδιά...

Ἄν ἐμπόδιζε τὴν τελευταία στιγμή τὸν ἀρσ-
θωνιστικὸ τῆς, τὸ ἔκανε ἀπὸ ἀγάθη γι' αὐτὸν,
ἀπὸ φόβο μήπως τοῦ συμβῆ κανένα κακὸ!...

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ τρέξιμο ἀνάμεσα στοὺς κἄμπους
τὴν παρηγοροῦσε, τὴν ἠφρανε...